

Beretning om året 1989

Nu er vi ved at kunne gøre status for 1989, som blev et travlt år ligesom de foregående:

Ulla har foruden sin almindelige tjeneste haft en masse ekstraarbejde i forbindelse med indførelsen af et nye overvågningssystem i lufthavnen.

Hun er med i flere arbejdsgrupper, og selv om man lige har fået installeret det nye system, er man allerede begyndt at tale om den næste. I den forbindelse besøgte hun en udstilling i Paris flere dage i juni.

Mit job har medført, at jeg har rejst en del rundt i Danmark for at demonstrere og installere de edb-programmer, som vi har udviklet. Faktisk har jeg været i Jylland hver måned, men bortset fra den ulempe, at jeg må undvære familien, benytter jeg lejligheden til at besøge min far. Fraværet betyder også, at de få week-ends, hvor både Ulla og jeg har fri, nydes ekstra meget. Da jeg fortsat er ene mand om at have ansvaret for alle vores edb-programmer til bibliotekerne, giver det en betydelig arbejdsbyrde med at besvare spørgsmål fra kunderne og afprøve nye programversioner. Arbejdstiden er derfor en hel del udover den normerede, men jobbet er selvstændigt og kontakten til kunderne er spændende, så man affinder sig med, at man ofte kommer sent hjem.

Flemming er flyttet hjemmefra med sin Mette, og efter at have boet i et lejet kælderværelse siden sommeren har de nu fået lejlighed fra marts næste år. Det er et helt nyt byggeri, som ligger en lille kilometer fra, hvor vi bor.

Flemming klarede desværre ikke de meget strenge adgangsbegrænsninger for at komme ind på det fysioterapeut-studie, han havde ønsket sig. Han har så i stedet arbejdet i et fritidshjem i nærheden for at tjene lidt penge.

Christian var mere heldig (han havde bedre studentereksamen) og læser nu samfundsøkonomi på Roskilde Universitetscenter. Det er jo noget ganske andet end at gå i gymnasiet, men efter lidt tilvending skal det nok gå. Første del af studiet varer to år, hvorefter man kan vælge forskellige speciallinier. Han bor stadig hjemme, har taget kørekort, men mangler i øvrigt penge. Godt nok bor og spiser han gratis her, men der løber alligevel mange omkostninger på i det daglige. Han har optjent penge i det første halvår ved at arbejde, og har af og til week-end-arbejde med at køre madvogne på et nærliggende plejehjem.

Hus og have ligner stort set sig selv. Da Flemming rejste anvendte Ulla sit velkendte speciale: væltning af vægge, således at de to små børneværelser nu er et, dog med to døre, for at Ulla kan få så meget lys som muligt ud i gangen. Opvaskemaskinen stod af i december 88, og en ny Miele blev leveret nytårsaften. Den er vi glade for, den vasker godt, og gør det næsten lydløst. Vores ældgamle Electrolux-støvsuger var efterhånden ikke meget beventt, så dødsdommen blev afsagt, og også her blev afløseren en Miele.

Vores gamle Volvo stationcar fra 1979 blev skiftet ud, inden vi tog på sommerferie. Selv om vi var meget fristede af en Audi 100, blev resultatet, at vi købte en Volvo igen, blot årgang 1987. Det skyldtes først og fremmest, at prisen var yderst rimelig år-

gangen taget i betragtning (omend den havde kørt 105000 km). Selv om man kan sige, at det er en stor bil, når vi nu kun er to, kan vi godt lide sikkerheden (og pladsen), når vi kører ned gennem Europa, og indtil nu har vi da også været flere af sted på de lange ture.

Den har det første halve år desværre drillet os lidt. I Frankrig gik der et baghjulsleje, som vi fik skiftet dernede, men som desværre også gik i stykker på vejen hjem (og dermed forsinkede hjemkomsten 3 dage). På udturen til Østrig i efterårsferien var vi uheldige at blive påkørt bagfra, mens vi holdt i en kø, med det resultat, at vi fik smadret venstre bagskærm. Men ellers er det en rar vogn, kører blyfrit, og er med sit 5'te gear mere økonomisk end den gamle (som blev solgt i Hadsten).

Vores årlige have-sommerfest fandt sted i det flottest tænkelige vejr, så vi undtagelsesvis havde undladt at overdække grillpladsen og den udendørs terrasse, hvor vi spiser. I år muntrede selskabet sig med at lave vindmøller af forhåndenværende materialer, og det var som sædvanlig fantastisk at se den fantasi, folk lægger for dagen. Mest originalt var nok forskellige løsninger, hvor man genbrugte tømte øldåser.

Dagen afsluttes traditionen tro med fællessang omkring bålet, hvor svigerfar spiller på sin harmonika.

Vores sommerferie havde i allerede i begyndelsen af juni, og den gik til Frankrig. Vi havde min far med, men ingen af drengene, da de havde andre aftaler i den periode. Vi havde lejet et hus i Ardeche-området, som ligger vest for Rhone-floden lige nord for Provence. Vi boede langt ude på landet i en fantastisk spændende natur med kløfter og bjerge, masser af vandløb og hyggelige landsbyer. Da vi kom før feriesæsonen faktisk startede, havde vi turistmæssigt set faktisk området for os selv.

Ydermere viste vejret sig fra sin allerbedste side med masser af sol og varme.

Bortset fra juli, som ikke var så forfærdelig god herhjemme, har vi haft en usædvanlig god, lang og varm sommer, som har været ved til langt ind i november. Bl.a. har vi for første gang rigtig haft glæde af vores vindruer, som i år er nået at blive blå og søde, - og der har været bunkevis af dem.

Efter ikke at have været i Østrig og vandre i vores efterårsferie i flere år, var savnet blevet så stort, at vi ganske enkelt måtte af sted. Christian var forhindret i at tage med, men i stedet trådte Flemming og Mette til. Som så ofte før fulgtes vi med nogle af vores gode venner, som har det på nøjagtig samme måde med friluftslivet i Østrig.

Vi havde en ferie, der helt levede op til forventningerne. Den var måske endda lidt bedre, fordi der var op til 20 grader og masser af sne fra ca. 1500 meters højde.

Som sædvanlig boede vi i Ehrwald, som ligger lige op ad Zugspitz-massivet på den østrigske side. Herfra er der mulighed for mange gode vandreture op i højderne. I år måtte vi imidlertid tage hensyn til sneen, så vi var kun oppe i ca. 2000 m.

Der blev også tid til at få skræddersyet et lækkert skindsæt bestående af jakke og nederdel hos skrædderen i Reutte.

Bortset fra juleræset er vores december altid lidt forvirret, hvilket til dels skyldes, at jeg hvert år deltager i en konference i London i december. Der ryger på den måde en uge ud af kalen-

deren. Jeg havde håbet, at jeg kunne have fået Ulla med, men det var ikke muligt at få flere pladser på det hotel, hvor jeg var booket ind. Jeg har ellers købt billetter til Lloyd Webbers nye musical "Aspects of love", som jeg glæder mig til at se. Den har i hvert fald fået strålende omtale. Som kompensation afholder Ulla sin traditionelle dame-julefrokost den lørdag, hvor jeg er bortrejst.

I år er det vores tur til at holde festen juleaften, og vi får fuldt hus. Udover os selv kommer mine svigerforældre, min svoger og svigerinde, en af deres engelske venner, min far og min søster sammen med hendes to store børn, så vi får ingen problemer med at nå om juletræet.

Ulla har tidlig vagt nytårsaften og skal først møde sent nytårsdag, så vi sammen kan tage hul på 90'erne.

Flemming er flyttet hjemmefra med sin familie. De vil have boet i et læjet kaldervarelse siden sommeren 1988. De vil indtil videre fra næste år. Det er et helt nyt hus, som ligger en lille kilometer fra, hvor vi bor. Flemming klæder desværre ikke de meget stramme økonomiske rammer for at komme ind på det fysioterapeut-studie. Han arbejder som sælger i et firma, som har så lidt penge.

Christian var mere heldig (han havde bedre studiemæssige resultater på økonomi på Roskilde Universitetscenter), og han vil nok gerne andet end at gå i gymnasiet, men efter den omvending skal det nok gå. Første del af studiet varer to år, derefter kan han vælge forskellige specialiseringer. Han har et stort hjemmearbejde, har læst kørekort, men mangler i øvrigt penge. Godt nok bor og spiser han gratis her, men der løber alligevel mange udgifter på i det daglige. Han har optjent penge i det første halvår ved at arbejde, og har så og til week-end-arbejde med at køre madvogne på en nærliggende pizzeria.

Hans søster har lige stort set sig selv. Da Flemming rejste ankomte Ulla til universitetet specialiserede i valgt af vægge, således at de nu således er nu er et, dog med to søre, for så Ulla kan få så meget som muligt ud i gangen. Opvaskemaskinen stod af i december 1988, og der blev leveret nytårsaften. Den er vi glade for, og det er godt, og gør det næsten lyst. Vores tidligere kurtage var efterhånden ikke meget mere, så det blev bilet, og også her blev alleprisen en lille.

Vores gamle Volvo stationcar fra 1987 blev skiftet ud, inden vi tog på sommerferie. Selv om vi var meget fristede af en Audi 100, blev resultatet, at vi købte en Volvo igen, blot en gang 1988. Det skyldtes først og fremmest, at prisen var yderst rimelig år-